

Αν θέλουμε να είμαστε

γονείς ενός παιδιού που πρόθυμα δέχεται να μοιραστεί τα παιχνίδια και τη σοκολάτα του, θα πρέπει να το εκπαιδεύσουμε ανάλογα. Η γενναιοδωρία όχι μόνο κληρονομείται αλλά και καλλιεργείται.

Τα παιδιά – παρόλο που κάποιες φορές εμείς οι ενήλικες το ξεχνάμε – δεν είναι καθόλου κουτά. Αντίθετα, είναι οι πιο θετικοί δέκτες σε οτιδήποτε καινούργιο. Καθώς αναπτύσσονται, υιοθετούν ή απλά μιμούνται τις δικές μας συμπεριφορές.

Αν τα παιδιά βλέπουν μια οικογένεια που έχει ως πρότυπο τη γενναιοδωρία, εύκολα θα την υιοθετήσουν. Αν αντίστοιχα ζουν σε ένα περιβάλλον όπου κυριαρχεί η φιλαργυρία ή η συναισθηματική ένδεια, τότε κι εκείνα θα δημιουργήσουν συναισθηματικά φτωχότερες σχέσεις. Και εννοείται πως η αφθονία δεν έχει να κάνει με τα χρήματα. Έχει να κάνει κυρίως με τον πλούτο των συναισθημάτων.

Η γενναιοδωρία είναι (και) θέμα ηλικίας.

Η αλήθεια είναι πως τα παιδιά δεν είναι ικανά να καλλιεργήσουν τη γενναιοδωρία τους μέχρι κάποια ηλικία. **Είναι παράλογο να περιμένουμε από ένα νήπιο τριών ετών να μοιραστεί με ευκολία τα παιχνίδια του.** Αν το κάνει, θα το κάνει μηχανικά, μόνο και μόνο επειδή του το ζητάμε ή επειδή προσπαθούμε να του το επιβάλλουμε. Σε αυτή την ηλικία τα παιδιά δυσκολεύονται να καταλάβουν το λόγο για τον οποίο πρέπει να μοιράζονται. Επίσης, τα νήπια έχουν μεγάλη δυσκολία να κατανοήσουν την έννοια του χρόνου. Όταν η μαμά λέει «δώσε το παιχνίδι σου και θα το πάρεις μετά», απλούστατα δεν καταλαβαίνουν το «μετά». Για εκείνα το να δώσουν το παιχνίδι σημαίνει πως θα το χάσουν για πάντα. Αντίστοιχα, όταν πάρει στα χέρια του το παιχνίδι του φίλου του, το θεωρεί δικό του. Έτσι, οι γονείς θα πρέπει πρώτα να βοηθήσουν το παιδί τους να αποκτήσει σιγά – σιγά την αίσθηση του χρόνου και να κάνουν πιο συγκεκριμένο το «για λίγο» ή το «μετά». Έτσι το παιδί θα ξέρει τι να περιμένει και πόσο, και θα δει την όλη διαδικασία σαν παιχνίδι.

Μέχρι και την ηλικία των τριών ετών το παιδί πιστεύει πως το να δανείζει είναι κάτι που απλώς του επιβάλλουν οι άλλοι. Για εκείνο **ο δανεισμός είναι κλοπή ή απώλεια.** Άλλωστε, σε αυτή την ηλικία είναι πολύ επικεντρωμένο στο εγώ του, ώστε να ενδιαφέρεται για το τι ευχαριστεί τους άλλους. Το θέμα αυτό λοιπόν χρειάζεται λεπτούς χειρισμούς. Δεν υποχρεώνουμε το παιδί να δανείζει τα παιχνίδια του, αλλά το εξοικειώνουμε σταδιακά με την έννοια του δανεισμού και της γενναιοδωρίας προσπαθώντας να συσχετίσουμε αυτές τις έννοιες με το συναίσθημα της χαράς. Δηλαδή, «χαίρομαι όταν προσφέρω». Αν πάλι εκείνο δεν θέλει να δανείσει την κούκλα ή το αυτοκινητάκι του, τότε αυτό που θα πρέπει να κάνουμε είναι να το πλησιάσουμε με ένα χαμόγελο και απλώς να του πούμε: «Η Μαρία δεν θέλει την κούκλα σου για πάντα. Το μόνο που θέλει είναι να της δείξεις πώς παίζεις με την κούκλα και θα χαιρόταν πολύ αν της την έδινες να την κρατήσει λίγο στα χέρια της και να σ' τη δώσει ξανά. Και εσύ θέλεις να χαρεί η φίλη σου η Μαρία, έτσι δεν είναι;».

Μετά τα τρία και μέχρι τα πέντε τους χρόνια, αυτό που μπορούμε να κάνουμε προκειμένου να τα ενθαρρύνουμε να είναι πιο γενναιοδωρα είναι να τους διδάξουμε την τέχνη της μοιρασιάς. Για παράδειγμα, μπορούμε να τα βοηθάμε να

ξεχωρίσουν τα παιχνίδια τους σε αυτά που μπορούν να χαρίσουν (αυτά που βαρέθηκαν), σε εκείνα που θα ήθελαν να μοιραστούν με τους φίλους τους και σε κάποια που θα ήθελαν να τα παίζουν ολομόναχα. Καλό θα ήταν να τους θυμίζουμε συχνά πόσο ευχαριστημένοι θα είναι οι φίλοι τους με αυτή τη μοιρασιά, αλλά και εμείς οι ίδιοι. Η επιβράβευση είναι πάντα καλή, όχι μόνο για τον αυθορμητισμό τους, αλλά και γιατί θα τα κάνει να νιώσουν πιο σίγουρα για τις γενναιόδωρες πράξεις τους. Επίσης, αυτό που βοηθάει πολύ είναι τα παιχνίδια που παίζονται με περισσότερα παιδιά. Ένα επιτραπέζιο, για παράδειγμα, μπορεί να διδάξει ένα παιδί ότι θα πρέπει να περιμένει υπομονετικά τη σειρά του για να παίξει και ότι η νίκη δεν μπορεί να είναι πάντα δική του. Επίσης, τα ομαδικά αθλήματα συνεισφέρουν στην καλλιέργεια της γενναιοδωρίας και της μοιρασιάς γιατί διδάσκουν στα παιδιά να μοιράζονται την ευθύνη όταν η ομάδα τους χάνει και τη χαρά τους όταν η ομάδα τους κερδίζει χάρη στην προσπάθεια όλων και όχι ενός.

Μήπως είναι υπερβολικά γενναιόδωρο;

Η τετράχρονη Νίκη δανείζει, χαρίζει και προσφέρει τα πάντα με τη μεγαλύτερη ευκολία. Ακόμη κι όταν βρίσκεται ανάμεσα σε ενήλικες, τους μοιράζει τα μπισκότα ή τα πατατάκια της στην καθεμιά χωριστά. Οι φίλες της μαμάς της, έχουν να λένε για την παροιμιώδη ευγένειά της, εκείνης όμως της φαίνεται κάπως αταίριαστη αυτή η συμπεριφορά για ένα τετράχρονο. Πιθανότατα η μικρή το βλέπει όλο αυτό σαν παιχνίδι. Για εκείνη το να βρίσκεται στο επίκεντρο μιας συνάθροισης της δίνει αυτοπεποίθηση, την κάνει να αισθάνεται σαν πρωταγωνίστρια. Η αλήθεια είναι πως η γενναιοδωρία, η ευγένεια, η προσφορά στον συνάνθρωπο είναι αρετές που επιβεβαιώνουν την ποιότητα ενός ανθρώπου. Όμως στις μικρές ηλικίες καλό είναι οι γονείς να τις διδάσκουν σωστά στα παιδιά τους και να οριοθετούν τις συμπεριφορές που έχουν να κάνουν με αυτές τις έννοιες. Για παράδειγμα, δεν ενθαρρύνουμε το παιδί να δίνει με ευκολία όλα τα πράγματά του γιατί έτσι ή θα στεναχωρηθεί όταν το μετανιώσει ή θα δίνει συνεχώς την εντύπωση στους άλλους πως είναι ανασφαλές και προσπαθεί με τα δώρα να εξαγοράσει την παρέα τους και την αποδοχή τους.

Με τη συνεργασία της **Αναστασίας Φρόντζου-Χρηστίδη**(ψυχολόγος – ειδική σύμβουλος σχέσεων παιδιού και οικογένειας).

Από: Ελένη Χαδιαράκου

Πηγή: imommy.gr